

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: Kž-118/05

Brčko, 26.06.2006. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Šakić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženih M. A. sina A. iz K. – Brčko Distrikt BiH i L. L. sina M. iz D. – RH, zbog kaznenog djela – zlouporaba službenog položaja ili ovlasti iz članka 371. stavak 3. Kaznenog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta BiH, branitelja optuženog M. A., odvjetnika O. M. iz B. i branitelja optuženog L. L., odvjetnika I. O. iz O., izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj Kp-8/05 od 02.06.2005. godine, na javnoj sjednici vijeća održanoj u prisutnosti Javnog tužitelja Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Zekerije Mujkanović, branitelja optuženog M. A., odvjetnika O. M., te optuženog L. L. i njegovog branitelja, odvjetnika I. O., donio je dana 26.06.2006. godine i javno objavio sljedeću

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalba branitelja optuženog M. A., odvjetnika O. M. iz B., žalba Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i žalba branitelja optuženog L. L., odvjetnika I. O. iz O. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp-8/05 od 02.06.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp-8/05 od 02.06.2005. godine, oglašeni su krivim optuženi M. A. i L. L. da su radnjama opisanim u izreci prvostupanjske presude počinili kazneno djelo – zlouporaba službenog položaja ili ovlasti iz članka 371. stavak 3. Kaznenog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a BD BiH), pa im je isti sud primjenom navedenog zakonskog propisa te članaka 5., 33., 41. stavak 1. točka 2., članak 42. stavak 1. točka 3., 49., 50. i 51. KZ-a BD BiH, izrekao uvjetnu osudu i to: optuženom M. A. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 4 (četiri) godine ne počini novo kazneno djelo, i optuženom L. L. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 3 (tri) godine ne počini novo kazneno djelo.

Istom presudom od optuženog M. A. oduzima se imovinska korist u iznosu od 74.004,66 KM.

Utvrđena kazna zatvora optuženom M. A. u trajanju od dvije godine izvršice se ukoliko optuženi u roku od jedne godine ne vrati imovinsku korist u iznosu od 74.004,66 KM.

Optuženi su obvezani na plaćanje troškova kaznenog postupka u iznosu od 489,60 KM i paušal za rad suda u iznosu od 200,00 KM, ukupno iznos od 689,60 KM, i to svaki po 344,80 KM u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Protiv navedene žalbe su u zakonskom roku izjavili branitelj optuženog M. A., odvjetnik O. M. iz B., zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i odluke o oduzimanju imovinske koristi, Javno tužiteljstvo, zbog odluke o kaznenoj sankciji izrečenoj optuženom M. A., te branitelj optuženog L. L., odvjetnik I. O. iz O., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona, bitne povrede odredaba kaznenog postupka, odluke o kaznenopravnoj sankciji i troškovima kaznenog postupka.

Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine je podnescima broj Kt-460/01 od 07.07. i 20.07.2005. godine, dalo odgovore na žalbe branitelja optuženih navodeći da su iste neosnovane i da ih ovaj sud treba kao takve odbiti.

Na javnoj sjednici kaznenog vijeća ovog suda održanoj 21.06.2006. godine, svi podnositelji žalbi su ostali kod navoda iznijetih u žalbama, a Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i kod navoda i prijedloga datih u odgovorima na žalbe.

Branitelj optuženog M. A. u podnijetoj žalbi navodi da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH), time što je suprotno provedenim dokazima zaključio da je optuženi M. A. tijekom drugog mjeseca 2000. godine u svojstvu „službene osobe“ obnašao dužnost načelnika Općine R. – B., iako ničim nije dokazano da je taj „administrativni aranžman“ organiziran kao općina u smislu Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, iz čega prema navodima žalbe proizilazi da M. A. nikada nije bio načelnik takve nepostojeće općine.

Bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) ZKP-a BD BiH, branitelj optuženog M. A., vidi i u tomu da je sud od optuženog oduzeo imovinsku korist u iznosu od 74.004,66 KM, a u izreci presude se navodi iznos od 80.000,00 KM, što presudu čini nejasnom i proturječnom. Istom presudom je po mišljenju podnositelja žalbe prekoračena optužba u dijelu odluke o oduzimanju imovinske koristi jer Tužiteljstvo u podnijetoj optužnici nije tražilo izricanje takve mjere, čime je počinjena bitna povredu kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j) ZKP-a BD BiH.

Povredu kaznenog zakona na štetu optuženog M. A., branitelj u podnijetoj žalbi vidi u činjenici da prvostupanjski sud tijekom postupka koji je prethodio

donošenju pobijane presude nije riješio suštinsko pitanje što je to „administrativni aranžman“ i koje su njegove obveze s obzirom da ga Zakon o konstituiranju novih općina u Federaciji Bosne i Hercegovine i izmijeni područja općina podijeljenih međuentiteskom i međukantonalom crtom ne tretira novom općinom, pa se stoga na „administrativne aranžmane“ nije primjenjivao Zakon o budžetu Federacije Bosne i Hercegovine, a niti Zakon o stambenim odnosima, zbog čega radnje optuženog navedene u izreci pobijane presude nemaju obilježja kaznenog djela za koje je optuženi osuđen.

Branitelj optuženog M. A. zbog naprijed iznijetih razloga predlaže da ovaj sud uvaži ovu žalbu, ukine prvostupanjsku presudu, te optužnog oslobodi od optužbe.

Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u svojoj žalbi izjavljenoj zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji optuženom M. A., prigovara da izrečena sankcija nije adekvatna svim postojećim okolnostima. Naime, po mišljenju podnositelja žalbe prvostupanjski sud je pri odmjeravanju kazne zanemario stupanj kaznene odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je djelo počinjeno, jačinu povrede zaštićenog dobra, kao i okolnosti pod kojim je kazneno djelo počinjeno.

U pobijanoj presudi sud na strani optuženog nije našao otežavajućih okolnosti iako je iz utvrđenih činjenica razvidno da je optuženi izvršenjem kaznenog djela pribavio protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 80.000,00 KM, a za postojanje kaznenog djela – zlouporaba službenog položaja ili ovlasti iz članka 371. stavak 3. KZ-a BD BiH, je neophodno da je pribavljena imovinska korist u iznosu preko 50.000,00 KM, tako da je tu činjenicu sud trebao cijeniti kao otežavajuću okolnost pošto pribavljena korist znatno prelazi propisani cenzus (višak inkriminacije).

Isto tako po mišljenju podnositelja žalbe prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio kao otežavajuću okolnost da je optuženi pri počinjenju kaznenog djela prekršio niz zakonskih propisa, isključivo s ciljem da za sebe pribavi protivpravnu imovinsku korist na način da državnim novcem kupi stan u svoje vlasništvo, koji je potom kao fizička osoba prodao i sebi pribavio iznos od 80.000,00 KM.

Nasuprot naprijed iznijetom prvostupanjski sud je pre naglasio značaj olakšavajućih okolnosti na strani optuženog, pa kako je za kazneno djelo – zlouporaba službenog položaja ili ovlasti iz članka 371. stavak 3. KZ-a BD BiH predviđena kazna od 3 godine do 15 godina zatvora, što ukazuje da se radi o teškom kaznenom djelu, nije bilo opravdano primijeniti odredbe članka 49. i 51. KZ-a BD BiH, s obzirom da nije bilo uvjeta za izricanje uvjetne osude. Zbog okolnosti počinjenja djela podnositelj žalbe smatra da je bila nužna primjena kazne prema optuženom, jer se upozorenjem uz prijetnju kazne u konkretnom slučaju neće ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 33. KZ-a BD BiH.

U žalbi se predlaže da ovaj sud uvaži podnijetu žalbu Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, pobijanu presudu preinači u pogledu optuženog M. A., te optuženom izrekne primjerenu zatvorsku kaznu.

Branitelj optuženog L. L. u podnijetoj žalbi pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje vidi u tomu da tijekom dokaznog postupka nije utvrđeno da je optuženi L. L. predložio da se iz proračuna izdvoje sredstva za rješavanje stambenog

pitanja M. A., nego samo pročitao zahtjev M. A. za rješavanje njegovog stambenog pitanja. Također, optuženi ne spori da je kao predsjedavajući Općinskog poglavarstva potpisao spornu odluku i glasovao za nju, međutim, kako je za takvu odluku glasovalo još šest članova poglavarstva, optuženi ju je bio dužan potpisati, tako da ga se zbog donošenja takve odluke ne može izdvajati od ostalih članova poglavarstva i za počinjene radnje inkriminirati. Prema navodima žalbe tijekom prvostupanjskog postupka je utvrđeno da optuženi Luka Lučić nije učestvovao u realiziranju sporne odluke, jer je nalog za prijenos sredstava potpisao J. F., a svjedok V. S., vlasnik poduzeća G. iz B. također potvrđuje da su u pregovorima za kupnju stana učestvovali M. A. i J. F., pa kako je prema nalazu vještaka financijske struke sporna odluka o kupnji stana bila s aspekta struke neprovodiva u radnjama optuženog L. L. nema elemenata zlouporabe službenog položaja.

Iz materijalnih dokaza izvedenih na glavnoj raspravi, po mišljenju branitelja, nedvojbeno proizilazi da je optuženi L. L. zajedno s ostalim članovima Općinskog poglavarstva imao isključivo savjetodavnu funkciju, a nikako zakonodavnu ili izvršnu, te da se sva izvršna vlast koncentrirala na općinskom načelniku, a zakonodavna na Općinskom vijeću čiji je predsjednik bio M. J.

Bitnu povredu Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine branitelj optuženog L. L. vidi u tomu da se prvostupanjska presuda temelji na dokazima koji su u suprotnosti s Ustavom i Zakonom, te da su razlozi na kojima se temelji presuda međusobno suprotni, zbog čega je izreka presude nerazumljiva.

Povreda kaznenog zakona prema navodima žalbe bi se sastojala u tomu da između radnji optuženog L. L. i nastupanja posljedice koja se sastoji od isplate proračunskih sredstava radi kupnje stana optuženom M. A., nema uzročno-posljedične sveze, a time nema niti kaznenog djela.

Kako branitelj u žalbi navodi da smatra da optuženi L. L. nije kriv za djelo koje mu se stavlja na teret u cijelosti osporava odluku suda u pogledu kazneno-pravne sankcije i troškova postupka, te predlaže da ovaj sud usvoji žalbu i preinači prvostupanjsku presudu, tako što će optuženog L. L. osloboditi od optužbe.

Ovaj sud je u smislu članka 306. ZKP-a BD BiH ispitao pobijanu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbama branitelja O. M. odvjetnika iz B., Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i branitelja I. O. odvjetnika iz O., pa je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga.

Neosnovano se u žalbi branitelja optuženog M. A., odvjetnika O. M. iz B. prigovara da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) ZKP-a BD BiH, jer je po ocjeni ovog suda prvostupanjski sud tijekom dokaznog postupka na nedvojben način utvrdio da je Općina R. – B. konstituirana na Saboru koji je održan u 10-om mjesecu 1994. godine na kojem su izabrani organi općine i to Općinsko vijeće i Općinski načelnik, što su potvrdili tada izabrani članovi vijeća i sam predsjednik M. J. Nadalje je utvrđeno da je tako konstituirana općina imala svoj teritorij koji je obuhvatao sela sa hrvatskom većinom s područja predratnih Općina B., G. i S., te da je Općina imala svoje sjedište u S. Od konstituiranja pa do Dejtonskog mirovnog

sporazuma Općina R. – B. je funkcionirala u sastavu HR - HB, a potom u sastavu FBiH, sve do konačne arbitražne odluke za B. i uspostave Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine od 08.03.2000. godine, kada je ušla u sastav Brčko Distrikta. Prema iskazima saslušanih svjedoka M. L., M. I., N. N., I. A., M. J., J. V. i M. J.1, Općina R. – B. je vršila faktičku vlast na teritoriju koji je ulazio u njen sastav, imala je organe koje su činili Općinsko vijeće (zakonodavno), Općinsko poglavarstvo i načelnik (izvršeno). Općina je tijekom svog postojanja primjenjivala propise HR - HB, a kasnije FBiH i bila je priznata od zvaničkih organa FBiH s obzirom da su predstojnici Odjela komunicirali sa oficijelnim vlastima u FBiH. Nadalje je utvrđeno da je Općina R. – B. imala Statutornu odluku, koja nije učinjena dostupnom tijekom postupka, ali za koju je svjedok N. N., kao tajnik Općinskog vijeća, potvrdio da je donesena, zatim Odluku o ustroju Upravnih odjela od 10.03.19995. godine iz koje je razvidno da se po organizaciji i djelokrugu rada uistinu radi o klasičnoj organizaciji državne uprave – ranga općine, kao i Pravilnik o organizaciji i radu općinskog načelnika od 07.10.1996. godine. Ako se pri tomu ima u vidu da je Općina R. – B. imala otvoren žiro-račun kod Jedinice Službe za ... R. – B., svoj pečat i registrirano Javno-uslužno poduzeće R. P. – S. bespredmetnim je dovoditi u pitanje da li je Općina R. – B. imala status općine u smislu Ustava Federacije Bosne i Hercegovine. To što Zakon o konstituiranju novih općina u Federaciji Bosne i Hercegovine i izmjeni područja općina podijeljenih međuentiteskom i međukantonalnom crtom („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 6/98) u članku 42. pitanje konstituiranja novih općina na području B. odlaže do donošenja Konačne Arbitražne odluke za B. i teritorije Općine B. koje se nalaze na području Federacije Bosne i Hercegovine naziva „administrativnim aranžmanima“ nikako ne oduzima Općini R. – B. status općine, što je nedvojbeno bila do donošenja tog Zakona, nego naprotiv ozakonjuje njeno „daljnje funkcioniranje“. Dakle, Zakon je htio izbjeći da prejudicira tada već izvjesni teritorijalni ustroj predratne Općine B., a ne dovesti u pitanje legalno egzistiranje Općine R. – B.

Kako je iz naprijed iznijetog očigledno da je Općina R. – B. postojala i vršila faktičku vlast na svom teritoriju, ubirala i raspoređivala javne prihode, a tijekom cijelog perioda egzistiranja načelnik te općine je prema materijalnim dokazima i vlastitom priznanju bio optuženi M. A., neosnovan je prigovor branitelja da optuženi nije imao status „službene osobe“, odnosno da nikad nije bio načelnik nepostojeće Općine R. – B.

Isto tako neosnovano se u žalbi prigovara da je izreka pobijane presude nejasna i proturječna samoj sebi zbog toga što je u izreci navedno da je optuženi stekao imovinsku korist u iznosu od 80.000,00 KM, dok se u istoj presudi od optuženog oduzima imovinska korist u iznosu od 74.004,66 KM. Naime, pravilno je prvostupanjski sud postupio kada je od optuženog M. A. oduzeo imovinsku korist u iznosu od 74.004,66 KM, a ne 111.007,00 KM, koliko je Općina R. – B. platila 16.02.2000. godine stan poduzeću G. iz B. iz razloga što je optuženi J. F. prije pravomoćnosti presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp-13/05 od 09.02.2005. godine, uplatio na ime naknade štete iznos od 37.002,33 KM, tako da iznos od 74.004,66 KM kojim je prvostupanjski sud obvezao optuženog M. A. da ga uplati na ime štete pričinjene počinjenjem kaznenog djela predstavlja razliku od 111.007,00 KM, za koji iznos je stvarno oštećen proračun Općine R. – B. To što u izreci pobijane presude u točki II stoji da je optuženi M. A. počinjenjem kaznenog djela za sebe pribavio korist od 80.000,00 KM, ne čini izreku pobijane presude nejasnom, ako se ima na umu da se ovaj iznos odnosi isključivo na prodajnu cijenu

koju je optuženi dobio od kupca stana N. L., jer u principu nije niti neophodno da se šteta pričinjena počinjenjem kaznenog djela mora uvijek nužno podudarati s imovinskom koristi koju je optuženi stekao počinjenjem tog istog kaznenog djela.

U kontekstu naprijed iznijetog je neosnovan žalbe prigovor da je prvostupanjski sud odlukom o oduzimanju imovinske koristi od optuženog počinio bitnu povredu kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka j) ZKP-a BD BiH, s obzirom da je pobijanom presudom prekoračena optužba, jer zastupnik optužbe nije predlagao takvu mjeru. Po ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je pravilno primjenio članak 109. KZ-a BD BiH i poštujući princip da nitko ne može zadržati imovinsku korist stečenu kaznenim djelom, od optuženog oduzeo imovinsku korist od 74.004,66 KM, a nije prekoračio optužbu iz razloga što je imovinsku korist sud dužan oduzeti čim odlukom utvrdi počinjenje kaznenog djela, bez obzira da li je Tužiteljstvo takav prijedlog postavilo u optužnici.

Nisu točni žalbeni prigovori branitelja optuženog M. A. da je prvostupanjski sud povrijedio kazneni zakon s obzirom da Općina R. – B. nije imala status općine po Ustavu i Zakonu, tako da nije bila dužna primjenjivati niti Zakon o proračunu Federacije Bosne i Hercegovine, a niti Zakon o stambenim odnosima. Naime, kako je već ranije otklonjena dilema da li je Općina R. – B. imala status općine, nesporno je da je optuženi kao načelnik te općine bio dužan poštovati Ustav i zakone Federacije Bosne i Hercegovine i Kantona kojem je ta općina pripadala, pa tako i Zakon o budžetu Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 20/98), a pri angažiranju proračunskih sredstava za rješavanje stambenih pitanja uposlenika i Zakon o stambenim odnosima („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 11/98, 38/98, 12/99 i 19/99).

Kako je tijekom prvostupanjskog postupka nedvojbenim utvrđeno da Općina R. – B. nije donijela proračun za 2000. godinu, a niti Odluku o privremenom financiranju za prvi kvartal 2000. godine, što je bilo obveza po Zakonu o proračunu Federacije Bosne i Hercegovine, nije bilo moguće vršiti bilo kakve isplate s računa općine, a ponajmanje za rješavanje stambenih pitanja djelatnika, jer se za tu namjenu sredstva moraju posebno predvidjeti kao proračunska stavka. Ako se ima u vidu da je iz materijalnih dokaza izvedenih na glavnoj raspravi utvrđeno da je unatoč naprijed navedenim zakonskim propisima Poglavarstvo donijelo odluku o isplati sredstava s računa općine na sjednici od 10.02.2000. godine, kao i da su sredstva prebačena nalogom za prijenos od 16.02.2000. godine na račun poduzeća G. iz B., radi kupnje stana u iznosu od 111.007,00 KM, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da su se u radnjama optuženog M. A. stekla sva bitna obilježja kaznenog djela – zlouporaba službenog položaja ili ovlasti iz članka 371. stavak 3. KZ-a BD BiH.

Kada su u pitanju žalbeni prigovori Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, po ocjeni ovog suda neosnovano se u žalbi prigovara da prvostupanjski sud pri odmjeravanju kaznene sankcije optuženom M. A. nije pravilno cijenio sve okolnosti predviđene člankom 40. KZ-a BD BiH, pri tom dajući neopravdano veliki značaj olakšavajućim okolnostima na strani optuženog, a propuštajući da niz okolnosti vezanih za počinjenje kaznenog djela cijeni kao otežavajuće okolnosti.

Naime, prvostupanjski sud je pravilno cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog M. A. i s razlogom na strani optuženog nije našao otežavajućih okolnosti iz

razloga što sve okolnosti koje se navode u žalbenim prigovorima Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine počevši od društvene opasnosti, visine štete pričinjene počinjenjem kaznenog djela, motiva, pa do grubog kršenja pozitivnih zakonskih propisa, a koje Tužiteljstvo smatra da su otežavajuće okolnosti odnosno tzv. „višak inkriminacije“, ustvari predstavljaju sastavni dio bića kaznenog djela – zlouporaba službenog položaja ili ovlasti iz članka 371. stavak 3. KZ-a BD BiH, tako da stoga niti nisu mogle biti vrijednovane kao okolnosti od kojih ovisi vrsta i visina kaznene sankcije koja će biti izrečena optuženom.

Prigovor iznijet u žalbi Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine da se u konkretnom slučaju radi o teškom kaznenom djelu jer je zakonom predviđena kazna za to djelo od 3 do 15 godina zatvora i da zbog toga nije bilo mjesta izricanju uvjetne osude, nema uporišta ako se ima na umu da apstraktno određena kazna koju zakon predviđa za svako pojedinačno kazneno djelo nije jedini bitan parametar koji jedno kazneno djelo čini teškim, nego i sama posljedica koja je nastupila počinjenjem kaznenog djela, kao i mogućnost otklanjanja štetnih posljedica koje su počinjenjem djela nastupile.

Imajući u vidu da je prvostupanjski sud uz izrečenu sankciju primjenom članka 50. stavak 2. KZ-a BD BiH, optuženog obvezao da u roku od jedne godine vrati imovinsku korist stečenu počinjenjem kaznenog djela, u suprotnom će mu se izrečena uvjetna osuda opozvati i osnažiti kazna zatvora u trajanju od 2 godine, po ocjeni ovog suda, prvostupanjski sud je potpuno pravilno odmjerio kaznenu sankciju optuženom kako po vrsti tako i po visini.

Stoga je neosnovan prigovor Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine da se izrečenom kaznenom sankcijom neće ostvariti svrha izricanja kazneno-pravnih sankcija, naprotiv upravo cijeneći osobu optuženog M. A., po ocjeni ovog suda, pravilno je prvostupanjski sud postupio kada je zaključio da nije nužno radi kazneno-pravne zaštite optuženom izreći kaznu, već da se osnovano može očekivati da će se upozorenjem uz prijetnju kazne u dostatnoj mjeri utjecati na optuženog da više ne čini kaznena djela.

Branitelj optuženog L. L., odvjetnik I. O. iz O., neosnovano u žalbi prigovara da je prvostupanjski sud u postupku donošenja pobijane presude pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, pošto navodi u točki I izreke pobijane presude da je optuženi predložio donošenje odluke o dodjeli sredstava M. A. za kupnju stana, podržao takvu odluku i sudjelovao u realizaciji takve odluke, nisu točni jer je optuženi kao član kolektivnog organa pročitao pismeni zahtjev i glasovao za njega kao i ostali članovi poglavarstva, a nije učestvovao u provodbi takve odluke.

Naime, nije točno da je optuženi L. L. pročitao pismeni zahtjev M. A. jer je iz Zapisnika sa sjednice Općinskog poglavarstva R. – B. od 10.02.2000. godine, razvidno da je optuženi pod točkom 3. dnevnog reda „predložio da se kupi jedan stan u Brčkom...“ dakle nigdje se ne spominje „da je pročitao“ bilo kakav pismeni zahtjev, dok se pod ostalim točkama uglavnom govori o čitanju zamolbi za dodjelu sredstava. Također su netočne tvrdnje branitelja da su saslušani svjedoci izjavili da je optuženi L. L. „pročitao pismeni zahtjev“ M. A., pošto je to izjavio samo svjedok M. L., dok svi ostali članovi poglavarstva koji su saslušani tijekom postupka navode da je optuženi L. L. kao predsjedavajući „iznio prijedlog“ s tim što dio saslušanih članova

poglavarstva nije sigurno da je konačna odluka donijeta, nego da je samo raspravljano o potrebi rješavanja stambenog pitanja M. A.

Nadalje nisu točne tvrdnje branitelja iznijete u žalbi da optuženi nije učestvovao u realizaciji sporne odluke, a da samo podržavanje donošenja takve odluke i glasovanje zajedno s ostalim članovima poglavarstva za donošenje takve odluke, ne može optuženog L. L. kao člana kolektivnog organa izdvajati od ostalih članova i odvojeno inkriminirati. Iz provednih dokaza i iskaza članova poglavarstva nedvojbenim je utvrđeno da je optuženi L. L., osim što je bio član poglavarstva zadužen za obnovu i razvoj, u odsutnosti načelnika M. A., u pravilu mijenjao istog pa i na sjednici od 10.02.2000. godine, da je predložio i potpisao Odluku o odobravanju bespovratnih sredstava za kupnju stana broj 12-1-22/2000 iako se ona bitno razlikuje od zaključka donesenog na sjednici poglavarstva od 10.02.2000. godine, i na koncu učestvovao u realizaciji takve nezakonite odluke na način da je telefonom zvao direktora poduzeća G. iz B. – V. S. i ugovorio sastanak, tako da ne stoje tvrdnje branitelja da je svjedok V. S. izjavio da sastanku u svezi kupnje stana za M. A. nije prisustvovao optuženi L. L., već samo M. A. i J. F., nego je ovaj svjedok rekao da „nije siguran da li je sastanku prisustvovao L. L.“.

U tom smislu su neosnovane tvrdnje branitelja optuženog L. L. da je on bio samo jedan od članova poglavarstva, naprotiv razvidno je da je u pravilu mijenjao načelnika i time pored prava preuzeo i obvezu da se stara o poštivanju zakonitosti po donošenju odluka općinskog poglavarstva. Kako je očito da optuženi nije spriječio donošenje sporne odluke, što je kao predsjedavajući poglavarstva mogao i bio dužan, nego ju je naprotiv inicirao, podržao i osobno potpisao, kao i aktivno učestvovao u njenom realiziranju, bespredmetni su daljnji žalbeni prigovori da Odluka predviđa da će se sredstva osigurati u proračunu, da s obzirom da proračun za 2000. godinu ili Odluka o privremenom financiranju nije donijeta, pa da je praktično sporna odluka zbog toga neprovodiva.

To što je virman za prijenos sredstava potpisao J. F., a ne optuženi L. L., neoslobađa odgovornosti optuženog s obzirom da je on odgovoran za dio radnji u kojima je prema točki II izreke pobijane presude aktivno učestvovao, dok je za financijske transakcije oko kupnje stana pravomoćno osuđen optuženi J. F., tako da se taj dio nezakonitih radnji realiziranja odluke optuženom L. L. i ne stavlja na teret.

Bespredmetni su prigovori branitelja optuženog vezani za akta Općinskog poglavarstva B. – R. iz razloga što je suvišno ponovno elaborirati ustroj izvršne vlasti Općine B. – R. pošto je već ranije u ovoj presudi do pojedinosti utvrđeno kako je funkcionirala izvršna vlast, a to što su dva opća akta (Odluka o ustroju upravnih Odjela R. – B. i Pravilnik o organizaciji rada Općinskog načelnika) u međusobnoj koliziji nije od bitnog utjecaja za utvrđivanje kaznene odgovornosti optuženog, jer sama sporna odluka od 10.02.2000. godine govori da je poglavarstvo imalo funkciju organa izvršne vlasti koji je donosio relevantne odluke.

Sama činjenica da su članovi poglavarstva bili ustvari predstojnici upravnih Odjela koji su imenovani po Odluci o ustroju upravnih odjela od 10.03.1995. godine, a ne kao savjetnici općinskog načelnika kako to predviđa Pravilnik, nedvojbeno potvrđuje stajalište prvostupanijskog suda da se radi o kolektivnom organu izvršne vlasti.

Neosnovano se dalje u žalbi branitelja prigovara da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu kaznenog postupka jer je izreka pobijane presude nerazumljiva, da su razlozi dati u presudi u međusobnoj suprotnosti, te da obrazloženje presude nema valjane razloge koji bi potvrdili osnovanost činjeničnih navoda. Naime, kao iz naprijed iznijetog obrazloženja nedvojbeno proizilazi da je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice, da za njih valjane razloge, po ocjeni ovog suda izreka pobijane presude je jasna, precizna i konzistentna kako obrazloženju tako i razlozima koje je sud u obrazloženju presude.

Na temelju pravilne i logičke ocjene svih utvrđenih činjenica sud je potpuno pravilno zaključio da su se u radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja kaznenog djela koje mu se stavlja na teret, te da je optuženi L. L. odgovoran za počinjeno djelo. Samim tim nije upitna uzročno-posljedična sveza između radnji optuženog L. L. i nastupanja štetne posljedice, jer su upravo njegove radnje predlaganja, izglasavanja, izrade i potpisavanja sporne odluke, bile osnov za isplatu sa računa Općine R. – B., iako to nije bilo moguće zakonito izvršiti bez usvajanja proračuna. U tom kontekstu nije osnovan žalbeni prigovor branitelja da je pobijanom presudom povrijeđen kazneni zakon na štetu optuženog L. L. u dijelu da nema uzorčno-posljedične sveze između radnji optuženog i nastupjele posljedice.

Po ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je pri odmjeravanju sankcije optuženom pravilno cijenio sve okolnosti predviđene člankom 40. KZ-a BD BiH, te je pravilno odabrao kaznenu sankciju i po vrsti i po mjeri osnovano smatrajući da je adekvatna kako težini kaznenog djela, tako i osobi optuženog L. L.

Neosnovana je žalba branitelja optuženog L. L. u pogledu dosuđivanja solidarnog naknađivanja troškova kaznenog postupka, s obzirom da je prvostupanjski sud točno utvrdio visinu troškova koji su nastali vođenjem kaznenog postupka uključujući i paušal, pa pošto je optužene oglasio krivim i kaznio sukladno zakonom, pravilno je primjenom članka 181. stavak 1. ZKP-a BD BiH obvezao optužene da ukupne troškove od 689,60 KM naknade na jednake dijelove, s obzirom da se troškovi nisu mogli izraziti pojedinačno niti su se neki od njih odnosili isključivo na jednog od optuženih.

Kako je iz naprijed iznijetog razvidno da žalbe branitelja optuženih M. A. i L. L., kao i Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, nisu osnovane, valjalo je postupiti sukladno članku 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i odlučiti kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Tanja Šakić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević